Augustinus, Aurelius: Opuscula

Strassburg: Martin Flach (printer of Strassburg), 20 Mar. 1489, 1489 Seite 306

qꝫ forme reꝝ exerūt tēpora. illa autē erat
informis: iā𝔮ꝫ in temporibꝫ simꝉ animad
uertiť: nec tamē de illa narrari aliq̇d po/
test: nisi velut tēpore prior sit cū pendať
extremior: qꝫ pfecto meliora sunt forma
ta q̄ꝫ informia: ꝛ p̄cedunť eternitate crea/
toris vt esset de nihilo vnde aliq̇d fieret.
In hac diuersitate sententiaꝝ veraꝝ: cō
cordiā pariat ipa veritas: ꝛ deꝰ noster mi
sereať nostri: vt legitime lege vtamur: p/
cepti fine pura charitate. Ac p h̄ si q̇s q̄/
rit ex me: quid hoꝝ moyses ille tuꝰ famu
lus senserit: nō sunt hi sermones cōfessi/
onū meaꝝ: si tibi nō ꝯfiteor nescio: ꝛ scio
tamē illas veras esse sententias exceptis
carnalibꝫ de quibꝫ quantū existimaui lo
cutꝰ sum. Quos tamē bone spei puulos
hec verba libri tui nō territāt alta humi
liter ꝛ pauca copiose. sed om̄es quos in
eis verbis vera cernere ac dicere fateor.
diligamꝰ nos inuicē: pariter𝔮ꝫ diligamꝰ
te deū nostꝝ fontē veritatis: si nō vana:
sꝫ ipaꝫ sitimꝰ. eundē𝔮ꝫ famulū tuum scri
pture huiꝰ dispēsatorē spiritu tuo plenū
ita honoremꝰ vt hoc eū te reuelāte cum
hec scriberet attēdisse credamꝰ: qd̄ i eis
maxime ꝛ luce veritatis ꝛ fruge vtilitatꝭ
excellit. ita cū aliꝰ dixerit h̄ sensit qd̄ ego
ꝛ aliꝰ imo illud qd̄ ego. religiosiꝰ me ar/
bitror dicere: cur nō vtrū𝔮ꝫ potiꝰ si vtrū
𝔮ꝫ veꝝ est. ꝛ si q̇d terciū: ꝛ si q̇d quartū: et
si q̇d om̄ino aliud veꝝ quispiā i his ver
bis videt: cur nō illa om̄ia vidisse creda
tur p quē deus vnꝰ sacras lr̄as vera ꝛ di
uersa visuris mꝉtoꝝ sensibꝫ tpauit. Ego
certe qd̄ intrepidꝰ de corde meo pnūcio:
si ad culmē autoritatꝭ aliq̇d scriberē: sic
mallē scribere: vt qd̄ veri quis𝔮ꝫ de his
rebꝫ cape posset: mea v̄ba resonarēt: q̄ꝫ vt
vnā verā sentētiā ad h̄ apertiꝰ ponerē: vt
excluderē ceteras quaꝝ falsitas me non
posset offendere. Nolo ita𝔮ꝫ deꝰ meꝰ taꝫ
p̄ceps esse: vt h̄ illū viꝝ de te meruisse nō
credā. Sēsit ille om̄ino in his v̄bis: at𝔮ꝫ
cogitauit cū ea scriberet: q̇cq̇d h̄ veri po
tuimꝰ inuenire: ꝛ q̇cq̇d nos nō potuimꝰ:
aut nōdū possumꝰ: ꝛ tn̄ i eis inueniri pt.
Postremo dn̄e q̇ deꝰ es: ꝛ nō caro ꝛ san/
guis: si q̇d hō minꝰ vidit: nunq̇d ꝛ sp̄m
tuū bonū q̇ deducet me in terrā rectā la/
tere potuit q̇cq̇d eras i eis v̄bis tu ip̄e re
uelaturꝰ legētibꝫ posteris. etiā si ille per
quē dicta sūt vnā fortassis ex multꝭ verꝭ
sentētiā cogitauit. Qd̄ si ita est: sit igiť il
la quā cogitauit ceteris excellētior. No
bis aūt dn̄e: aut ipaꝫ demōstra: aut quā
placꝫ alterā verā: vt siue nobis h̄ qd̄ etiā
illi homini tuo: siue aliud ex eorūdē ver
boꝝ occasione patefacias: tu tn̄ pascas:
nō error illudat. Ecce dn̄e deꝰ meꝰ q̄ꝫ mꝉ
ta de paucis v̄bis: q̄ꝫ mꝉta oro te scripsi
mus. Que nostre vires: q̇ tp̄a oībꝫ librꝭ
tuis ad istū modū sufficiant. Sine ita𝔮ꝫ
me breuiꝰ i eis ꝯfiteri tibi: ꝛ eligere vnū
aliq̇d qd̄ tu inspiraueris veꝝ certū ꝛ bo
nū: etiā si mꝉta occurrerint vbi mꝉta oc/
currere potuerint: ea fide ꝯfessionis mee
vt si h̄ dixero qd̄ sensit minister tuꝰ: recte
at𝔮ꝫ optime: id enim conari me oportet.
Qd̄ si assecutꝰ nō fuero: id tn̄ dicā qd̄ mi
hi p eiꝰ verba veritas tua dicere volue/
rit: q̇ illi quo𝔮ꝫ dixit qd̄ voluit.

Explicit liber duodecimꝰ.

Incipit tredecimꝰ.

Inuoco te de
us meꝰ misericordia mea q̇
fecisti me: ꝛ oblitū tui nō ob
litus es. Inuoco te in aīaꝫ
meā quā p̄paras ad capiēdū te ex deside
rio qd̄ ispiras ei. Nūc inuocantē te ne de
seras: q̇ priꝰ q̄ꝫ inuocarē p̄uenisti ꝛ insti/
tisti crebrescēs mꝉtimodis vocibꝫ vt au
dirē d̄ lōginq̇ ꝛ ꝯuerterer: ꝛ vocātē me in
uocarē te. Tu enī dn̄e deleuisti oīa mala
merita mea ne r̄tribueres manibꝫ meis i
q̇bꝫ a te defeci: ꝛ p̄uenisti oīa bōa merita
mea vt r̄tribueres manibꝫ tuis q̇bꝫ me fe
cisti: qꝫ ꝛ priꝰ q̄ꝫ essē tu eras. Nec erā cui
p̄stares vt essē: ꝛ tn̄ ecce sū ex bōitate tua
p̄ueniēte totū h̄ qd̄ me fecisti ꝛ vn̄ me feci
sti. Ne𝔮ꝫ em̄ eguisti me: aut ego tale bo/
nū sū q̇ tu adiuueris dn̄e meꝰ ꝛ deꝰ meꝰ:
nō vt tibi sic seruiā q̄i ne fatigeris in agē
do: aut ne minor sit ptās tua carēs obse/
quio meo: ne𝔮ꝫ vt sic te colā q̄si terraꝫ vt
sis incultꝰ si nō te colā: sꝫ vt seruiā tibi et
colā te: vt de te mihi bene sit: a quo mihi

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-298/0306
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG